

Dneska to, pane, v našem domově důchodců zahučelo jako v úle. Snášejí mě jako obyčejně dolů na snídani a ejhle — v naší kulturní jizbě visí na zdi nová „Bleskovka“. A proti komu? Proti našemu tajemníkovi, kolegovi Huškovi. To vám byl poprask, pane, protože kolega Hušek, třebaš mu ještě teče mléko po bradě — teprve nedávno mu bylo sedmdesát — celých pět let s námi točil, jak se mu zlíbilo. To on razil ke Dnu dětí heslo, aby se každý z nás zavázal umřít před termínem. A zatím nikdy neodmítl, když mu někdo potají zaplatil ovomaltinu. Říkalo se o něm, že za ovomaltinu udělá všechno. To on vyvodil důsledky z toho, když kolega Napucánek, který byl hluchý jako poleno, provolal na slavnostní akademii v dvaapadesátém roce v dobrém úmyslu: „Ať žije car Mikuláš!“ Víme jen, že potom přišli nějací dva páni a zapečetili umělý chrup, který kolega Hušek nechal na nočním stolku. Co se stalo s kolegou Napucánkem, dodnes nevíme. Chrup je nadále zapečetěn.

Každý kdo měl nějakou minulost, bál se kolegy Huška jako ohně. Staříčský Pac-Paciňský, kterého v dětství, ještě za roboty, nařízli pilou selští rebelanti, byl nucen uvést v dotazníku, že ho nařízl plukovník Beck za protisanační postoj. Kolega Kačka, kterého Hušek odsoudil na schůzi za pěstování švédské gymnastiky — dostal vítr a obarvil si plnovous na rudu. Kolegyně Nohatá zase odjakživa nosila copy. Ale teprve kolega Hušek odhalil, že je to satira na Číňany, na tu naši Čínu, pane, Lidovou. Kolegyně Nohatá se zachránila jedině tím, že se zavázala

uštrikovat transparenty na Prvního máje.

Se mnou to, pane, také bývalo všelijaké. Po-
něvadž umím hrát na garmošku, ustanovil mě
kolega Hušek vedoucím mičurinského kroužku.
To ani nebylo tak špatné, protože jsem byl
osvobozen od překážkové dráhy, ale jednou
přišla inspekce a já musel sám sníst kilo šrotu.
Jako že se nám podařilo vypěstovat zvláštní
brusinky na sucho, bez použití lesa.

Všichni pamatujeme ten den, kdy kolegyni
Etual vypadla pudřenka. Kolegyně Etual je
přibližně stejně stará jako kolega Hušek, a proto
má nárok, aby se s ní jednalo shovívavě. Ale
kolega Hušek uspořádal monstrproces, v jehož
důsledku upadl celý náš domov v podezření
z pravicové úchytky, a kolegyně Etual, která
prodělala přelom, pane, začala psát básně na
oslavu drobných rolníků. Jednu takovou básnič-
ku musím mít u sebe, protože kolega Hušek
nám všem nařídil, abychom se ji naučili nazpa-
měť. Kde to jenom mám, hnedka, hnedka —
aha!

Ó ty drobný rolníku!
Prostý z lidu chasníku!
Neseješ, neoráš,
přece zrno dodáváš.

To je, pane, hezká básnička.

Takových zásahů kolegy Huška by se našlo
víc. Když byla jednou strašná bouřka, kolega
Infadin se o ní vyjádřil spatra, neboť řekl, že
v roce 1880 byla větší. Kolega Hušek ho ihned
obvinil z nespokojenectví a z touhy po návratu
starých časů. Kolega Hušek má nemocná játra
a nikdy o tom nemluví jinak, než jako o „pro-
klatém dědictví kapitalismu“. Jindy nás zase
donutil, abychom poslali úřadům žádost o pře-

jmenování našeho ústavu z „Domova důchodců“ na „Domov donských důchodců“. A takový člověk, kterého jsme se všichni báli, se dneska stal terčem kritiky. Konečně jsme se dočkali, že jeho metody byly postaveny na pranýř. Všichni se tlačí kolem „Bleskovky“, aby si to přečetli na vlastní oči. Dole, úplně v rohu je zmínka o tom, že kolega Hušek příliš hlasitě chrápe ze spaní. Tak, tak... Nastaly nové časy.

